

**Stanowisko Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych
wobec rezolucji Parlamentu Europejskiego
„My Voice, My Choice: For Safe and Accessible Abortion”**

Rezolucja Parlamentu Europejskiego

W dniu 17 grudnia 2025 roku Parlament Europejski podjął kolejną próbę narzucenia krajom członkowskim prawa legalizującego zabójstwo nienarodzonego dziecka, podejmując rezolucję „My Voice, My Choice: For Safe and Accessible Abortion” („Mój głos, mój wybór: za bezpieczną i dostępną aborcją”). Rezolucja wzywa Komisję Europejską do utworzenia dobrowolnego, solidarnościowego mechanizmu finansowego (pokrywanego z budżetu Unii Europejskiej), umożliwiającego państwom członkowskim, które wyrażą na to zgodę, zapewnienie dostępu do bezpiecznej aborcji osobom, dla których taki dostęp jest ograniczony lub niemożliwy (bez harmonizacji prawa krajowego). Ponadto podkreśla, że dostęp do „bezpiecznej” i legalnej aborcji jest elementem praw seksualnych i reprodukcyjnych (SRHR), uznawanych za prawo podstawowe. Dokument wyraża zaniepokojenie barierami prawnymi i praktycznymi w niektórych państwach członkowskich oraz wzywa do reform zgodnych ze standardami międzynarodowymi, a także ponawia wcześniejsze wezwanie do wpisania prawa do aborcji do Karty Praw Podstawowych UE.

Zespół Ekspertów KEP ds. Bioetycznych z pewnym zadowoleniem przyjął do wiadomości, że polscy eurodeputowani – poza nielicznymi wyjątkami – nie wsparli tej rezolucji, wyrażając jednoznaczny sprzeciw bądź powstrzymując się od głosu. Należy przypomnieć, że, zgodnie z prawem europejskim, kwestia aborcji nie jest regulowana na poziomie Unii Europejskiej i pozostaje wyłączną kompetencją państw członkowskich. UE nie ma kompetencji do legalizacji, zakazywania ani finansowania aborcji w sposób wiążący dla członków. Wszelkie rezolucje Parlamentu Europejskiego w tej sprawie mają charakter niewiążący politycznie.

Bezprawny charakter rezolucji PE

Zgodnie z art. 168 ust. 7 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Unia Europejska szanuje odpowiedzialność państw członkowskich za określenie ich polityki zdrowotnej oraz za organizację i świadczenie usług zdrowotnych i opieki medycznej. Aborcja jest traktowana jako element polityki zdrowotnej, dlatego UE ma jedynie kompetencje wspierające (np. wymiana najlepszych praktyk), ale nie może harmonizować ani narzucać prawa w tej dziedzinie.

Traktat Akcesyjny Polski do UE (podpisany w Atenach 16 kwietnia 2003 r., wejście w życie 1 maja 2004 r.) również nie zawiera żadnych zapisów o aborcji. Polska przystąpiła do UE na warunkach akceptujących istniejący dorobek prawny (acquis communautaire), w którym aborcja nie była (i nie jest) regulowana.

Karta Praw Podstawowych UE (mająca moc traktatową od Traktatu z Lizbony) nie wspomina o aborcji ani jako prawie, ani jako zakazie. Nie uznaje aborcji za prawo

podstawowe. Parlament Europejski wielokrotnie wzywał do wpisania „prawa do bezpiecznej i legalnej aborcji” do Karty (np. rezolucje z 2022, 2023 i 2024 r.), ale takie zmiany wymagałyby jednomyślnej zgody wszystkich państw członkowskich i zmiany traktatów (art. 48 TUE) – co nie nastąpiło.

Rezolucja pomija też wejście w życie Protokołu nr 15 z dnia 24 czerwca 2013 r., który ma charakter prawnie wiążącej umowy międzynarodowej i obowiązuje od dnia 1 sierpnia 2021 r., wprowadzając wprost do preambuły Europejskiej Konwencji Praw Człowieka koncepcję marginesu oceny (art. 7 i 8 Protokołu), stanowiącą jeden z fundamentów współczesnego systemu ochrony praw człowieka. Koncepcja ta polega na pozostawieniu organom krajowym, w tym zwłaszcza sądom konstytucyjnym, określonej swobody w stosowaniu międzynarodowych standardów praw człowieka, co znajduje potwierdzenie zarówno w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak i w praktyce Komitetu Praw Człowieka. Europejski Trybunał Praw Człowieka przyznaje państwom szeroki margines oceny w zakresie momentu, od którego ochrona ta jest przyznawana. Margines oceny jest normą tzw. twardego prawa międzynarodowego. Rezolucja zaś ma charakter *soft law*, które może najwyżej interpretować istniejące tzw. prawo twarde – traktaty, konwencje, umowy międzynarodowe. Tymczasem Rezolucja wprost je łamie. *Soft law* realnie kształtuje treść praw człowieka w praktyce, a jego legitymizacja zależy od rzeczywistego zakorzenienia w ochronie godności człowieka, gdyż oderwanie od tego fundamentu prowadziłoby jedynie do pozornej, a nie rzeczywistej ich ochrony.

Jednoznaczność stanowiska Kościoła

Kościół od początku swego istnienia konsekwentnie broni nienaruszalności życia ludzkiego od poczęcia, uznając bezpośredni zamach na życie nienarodzonego dziecka za poważne zło moralne. Dokumenty Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych, przywołując orzecznictwo Magisterium Kościoła, podkreślają argumenty medyczne, etyczne, prawne i teologiczne, sprzeciwiając się wszelkim formom przerywania ciąży¹. Życie ludzkie jest nienaruszalne od momentu swego początku (czyli od zapłodnienia) aż do naturalnej śmierci, zaś obowiązkiem

¹ W szczególny sposób problematyce niegodziwości aborcji poświęcone są trzy dokumenty:

16 stycznia 2015 r.: Stanowisko Zespołu ds. Bioetycznych Konferencji Episkopatu Polski w sprawie dopuszczenia do swobodnego obrotu handlowego pigułki postkoitalnej.

4 września 2023 r.: Stanowisko Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych w sprawie dopuszczalności aborcji w oparciu o przesłankę zdrowia psychicznego.

29 kwietnia 2025 r.: Stanowisko Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych wobec przerywania ciąży w przypadku dziecka zdolnego do samodzielnego życia na podstawie przesłanki zdrowia psychicznego.

każdego człowieka, całego społeczeństwa i państwa jako instytucji jest zapewnić mu adekwatną ochronę prawną i zdrowy rozwój.

Warto zwrócić uwagę, że wbrew narracji prowadzonej przez zwolenników aborcji (a także w odniesieniu do tytułu rezolucji Parlamentu Europejskiego), aborcja nigdy nie jest bezpieczna, ponieważ jej istotą jest odebranie życia nienarodzonemu dziecku bytującemu w łonie matki. Jest to więc poważna ingerencja nie tylko w organizm dziecka, ale także jego matki. Próbuje się więc zakłamać rzeczywistość, odbierając mu jego ludzki, osobowy status. Używa się pokrętnych terminów, które mają za niewinnie brzmiącymi słowami ukryć zbrodnię zabójstwa popełnianego wobec niewinnej istoty ludzkiej.

Prawo do życia jest prawem najbardziej fundamentalnym, będąc podstawą do realizacji prawa najważniejszego: prawa do poszanowania godności osoby ludzkiej. Dramatem cywilizacji współczesnej jest poddanie obu tych praw pod dyskusję i głosowanie. W ten sposób „pierwotne i niezbywalne prawo do życia staje się przedmiotem dyskusji lub zostaje wręcz zanegowane na mocy głosowania parlamentu lub z woli części społeczeństwa, choćby nawet liczebnie przeważającej. Jest to zgubny rezultat nieograniczonego panowania relatywizmu: «prawo» przestaje być prawem, ponieważ nie jest już oparte na mocnym fundamencie nienaruszalnej godności osoby, ale zostaje podporządkowane woli silniejszego. W ten sposób demokracja, sprzeniewierzając się własnym zasadom, przeradza się w istocie w system totalitarny. Państwo nie jest już «wspólnym domem», gdzie wszyscy mogą żyć zgodnie z podstawowymi zasadami równości, ale przekształca się w uzurpujące sobie prawo do dysponowania życiem słabszych i bezbronnych, dzieci jeszcze nie narodzonych. Można odnieść wrażenie, że wszystko odbywa się z pełnym poszanowaniem praworządności, przynajmniej w tych przypadkach, gdy prawa dopuszczające przerywanie ciąży lub eutanazję zostają przegłosowane zgodnie z tak zwanymi zasadami demokratycznymi. W rzeczywistości mamy tu jednak do czynienia jedynie z tragicznym pozorem praworządności, zaś ideał demokratyczny – który zasługuje na to miano tylko wówczas, gdy uznaje i chroni godność każdej osoby – *zostaje zdradzony u samych podstaw*” (Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, nr 20).

Spojrzenie w przyszłość

Zespół Ekspertów KEP ds. Bioetycznych przypomina, że prawo do życia i godność ludzka mają charakter niezbywalny i podstawowy. Słabi i bezbronni – nienarodzone dzieci stanowią tu grupę szczególną – potrzebują ochrony i wsparcia zarówno instytucjonalnej ze strony państwa, jak i społecznej – ze strony ludzi dobrej woli. Nie wystarczy powiedzieć, że nie wolno zabijać. Życie – zwłaszcza kruche i bezbronne – trzeba chronić i otoczyć prawdziwą opieką. Kościół realizuje to zadanie przez „Okna życia” i ośrodki adopcyjne, domy dziecka, domy samotnej matki czy schroniska dla ofiar przemocy domowej. Prowadzą je instytucje diecezjalne, zgromadzenia zakonne, Caritas oraz fundacje i stowarzyszenia stworzone przez duchownych i świeckich. Działalność tych instytucji możliwa jest nierzadko jedynie dzięki darowiznom i zaangażowaniu ludzi dobrej woli.

Jest rzeczą niezwykle znamionną i smutną, że Parlament Europejski swoją rezolucję podjął niemal w przeddzień uroczystości Narodzenia Pańskiego. Po raz kolejny nie było miejsca dla Dziecięcia, które przynosi pokój ludziom dobrej woli. Dlatego parafrazując słowa św. Jana Pawła II trzeba wypowiedzieć wprost słowo dramatycznego ostrzeżenia: w Europie, która zabija własne dzieci, nie będzie pokoju. Dla takiej Europy nie będzie przyszłości.

Zespół Ekspertów KEP ds. Bioetycznych zwraca się do sprawujących władzę, polityków i wszystkich ludzi dobrej woli, duchownych i świeckich, o podjęcie wszelkich możliwych działań chroniących w pełni każde ludzkie życie od chwili jego poczęcia aż do naturalnej śmierci. Ukochajcie życie, każde życie! To jest nasz głos, to jest nasza powinność, to jest nasz wybór i nasze zadanie, by ochronić każde ludzkie życie.

W imieniu Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych
Bp Józef Wróbel SCJ

Warszawa, 7 stycznia 2026 roku